

El Duc Meu Meu, un espectacle alegre, divertit i perfectament estructurat.

CRÓNICA DE LES ESTRENES

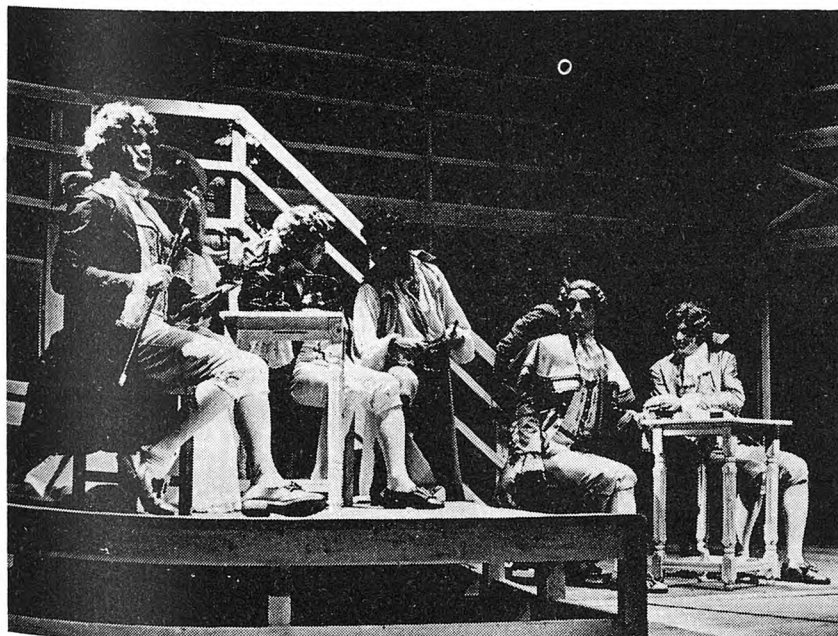
El mes d'abril ha tingut un signe teatral inequívoc. Molts escenaris comercials han programat autors castellans que fins ara hi havien estat mal vistos o prohibits: així hem vist *La casa de Bernarda Alba* de García Lorca en un creatiu muntatge d'Àngel Facio; *El arquitecto y el emperador de Asiria* d'Arrabal, que, per dissensions entre autor i director, s'acabà com el rosari de l'aurora —de fet, el cert és que el públic no s'hi interessà—; dues peces curtes del «teatro furioso» de Francisco Nieva, i *El adefesio* d'Alberti, interpretat per Maria Casares, que s'havia donat a conèixer el mes anterior. Acompanyant aquest estol d'autors, ens ha visitat un bon nombre de formacions de l'estranger, les quals han tingut com a centre el nou local que l'Assemblea de Treballadors de l'Espectacle ha engegat al carrer de Sant Pau: el Saló Diana. Em refereixo a les meditacions del

Living, a l'extraordinari espectacle del Centre Dramatique de La Courneuve, *Les troubadours*, que va prorrogar les actuacions a les Drassanes i que ja havíem vist l'estiu passat al Tinell, i a la visita del Teatro Experimental de Cali, de Colòmbia, que orienta Enrique Buenaventura, amb cinc espectacles diferents d'una força i d'una eficàcia fora de dubte.

Dins tot aquest devessall d'estrenes, no més dos espectacles catalans: *El Duc Meu Meu*, pel Grup de Teatre del Casal, de Mataró, i *La cacatua verda*, al Teatre Lliure, ambdós d'una qualitat indiscutible. El Grup de Teatre del Casal ha confegit amb el text de Xesc Barceló *El Duc Meu Meu*, Premi de Teatre Ciutat de Granollers 1971, i amb el recolzament musical de Josep Rodri, un espectacle alegre, divertit i vertiginós que resulta, des del punt de vista formal,

perfectament estructurat. El text de Barceló proposa una història senzilla i esquemàtica: a la cort, un noiè demostra que hi ha alguna cosa que no és del Duc. Tot el joc d'interessos que mou la gent del poder passa a primer pla i el poble en pateix sempre les conseqüències. Carles Maicas i el Grup del Casal han aconseguit (Mataró, 2 d'abril) un espectacle brillant, on l'aspecte lúdic és el principal protagonista i on cada element és utilitzat amb una habilitat sorprenent. *El Duc* fou representat per primera vegada, dirigit per Josep A. Codina, el 18 d'agost de 1974 a l'Escola de Teatre de l'Orfeó de Sants, quan la censura, vetllant per la salut mental dels espectadors, l'havia arraconat de la circulació. I, tanmateix, l'obra és una bona proposta de teatre infantil.

El Teatre Lliure ha presentat el seu tercer espectacle, *La cacatua verda*, d'Arthur Schnitzler, que ocupa el lloc de *Hinkeman*, de Toller, anunciat a principi de temporada. L'obra, en traducció de Feliu Formosa, fou estrenada a Terrassa pel Grup Skunk, dirigit per Pau Moner, el 4 d'abril de 1971 (vegeu «Serra d'Or», 1971, pàg. 359). Ara, Pere Planella l'ha muntada amb el grup del Lliure, notablement augmentat. L'obra, com un foc d'artifici, té una llarga preparació i un esclat final, i centra l'interès en el joc constant ficció/realitat, aristocràcia/poble, situació pre-revolucionària/revolució. Pere Planella hi ha tingut cura, sobre una espectacular escenografia de Fabià Puigserver, de donar una importància extraordinària al joc interpretatiu. Tota la ironia de Schnitzler és comunicada a l'espectador a través d'una interpretació que ha estat treballada molt a fons. A cada nou muntatge, el grup del Teatre Lliure referma l'eficàcia de la seva exigència i del seu rigor, que n'esdevenen garantia indiscutible.

Amb *La cacatua verda*, de Schnitzler, el grup del Teatre Lliure confirma brillantment l'eficàcia del seu treball.

JOAQUIM VILÀ I FOLCH

Fotos: Barceló.